

فرهنگ یادگیری و رابطه آن با خود-کارآمدی شخصی و جمعی معلمان

اسماء سیاسر^۱، افسانه حسن پور^۲، مرتضی غلامیان^۳

^۱ کارشناس ارشد رشته علوم تربیتی گرایش برنامه‌ریزی درسی، دانشگاه بیرجند، ایران

^۲ کارشناس جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد زابل، ایران

^۳ کارشناس ارشد الهیات گرایش فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه یزد، ایران

چکیده

در چند دهه اخیر، خود-کارآمدی اعم از نوع فردی و یا جمعی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین مؤلفه‌های روانی و رفتاری مورد توجه قرار گرفته است. عوامل متعددی می‌تواند خود-کارآمدی را شکل داده و آثار آن را نیز می‌توان مورد تحقیق قرار داد، در فرایند یاددهی - یادگیری از جمله عوامل، زمینه‌های فرهنگ یادگیری است. این پژوهش باهدف، بررسی رابطه بین فرهنگ یادگیری با خود-کارآمدی شخصی و جمعی دبیران مدارس مقطع متوسطه شهر بیرجند انجام شده است. روش پژوهش، از نوع همبستگی و نمونه پژوهش ۱۶۵ دبیر (زن) بود که به روش نمونه‌گیری خوشه‌ای تصادفی انتخاب شدند. ابزار اندازه‌گیری، شامل پرسشنامه فرهنگ یادگیری بارنت (۲۰۰۱)، پرسشنامه خودکارآمدی شخصی شان-موران و ولفلک (۲۰۰۱) و پرسشنامه خودکارآمدی جمعی شان-موران و بار (۲۰۰۴) بود که پایایی آنان با استفاده از آلفای کرونباخ به ترتیب ۰/۸۳ و ۰/۹۳ و ۰/۸۳ بدست آمد. داده‌های پژوهش با استفاده از ضریب همبستگی و رگرسیون چندگانه هم‌زمان، مورد بررسی قرار گرفته و نتایج نشان داد که وضعیت فرهنگ یادگیری، خودکارآمدی شخصی و جمعی دبیران مطلوب می‌باشد. همچنین نتایج حاکی از آن بود که بین مؤلفه‌های فرهنگ یادگیری و خودکارآمدی شخصی و جمعی دبیران رابطه معناداری وجود دارد و فقط بین مؤلفه «توجه» از فرهنگ یادگیری با خودکارآمدی شخصی دبیران رابطه معناداری وجود ندارد.

واژه‌های کلیدی: فرهنگ یادگیری، خودکارآمدی شخصی، خودکارآمدی جمعی

مطالعات روانشناسی و علوم تربیتی

دوره ۵، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۸، صفحات ۶۳-۷۵